

Kniha Daniel – číslo sto

Pokračující zápas o ospravedlnění z víry: historická analýza odpadlictví v protestantismu

Jeff Pippenger

2024-02-29

Poselství, které v době odboje roku 1888 přinesli starší Jones a Waggoner, bylo poselstvím o ospravedlnění z víry v pravdě. Odpadlé protestantství tvrdí, že ospravedlnění zajištěné Kristovou smrtí na kříži člověka přikrývá v jeho hříších, avšak že Jeho krev jeho hříchy ve skutečnosti neodstraňuje. Toto falešné učení klade odstranění hříchu až do doby druhého příchodu, kdy jsou pak hříšníci magicky proměněni. Odpadlé protestantství a od roku 1957 oficiálně i laodicejský adventismus tvrdí, že Kristus je výlučně naším Zástupcem, nikoli však naším Příkladem. Rok před rokem 1888 sestra Whiteová napsala následující.

„Dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha.“ Věřím celým svým srdcem, že Duch Boží je ze světa odnímán a že ti, kdo měli veliké světlo a příležitosti a nevyužili jich, budou první, kdo budou zanecháni. Zarmoutili Ducha Božího, až se vzdálil. Současná aktivita satana, který působí na srdce i na církve a národy, by měla otrást každým studentem proroctví. Konec je blízko. Necht' naše sbory povstanou. Necht' je v srdci jednotlivých členů zakoušena obracející moc Boží, a pak uvidíme hluboké působení Ducha Božího. Pouhé odpuštění hříchu není jediným výsledkem Ježíšovy smrti. Přinesl nekonečnou oběť nejen proto, aby byl hřích odstraněn, nýbrž aby lidská přirozenost byla obnovena, znovu zkrášlena, znovu vystavěna ze svých trosek a učiněna způsobilou pro přítomnost Boží....“

„Kristus je žebřík, který Jákob viděl, jehož základna spočívala na zemi a jehož nejvyšší příčka dosahovala nejvyšších nebes. To ukazuje ustanovený způsob spasení. Máme vystupovat po tomto žebříku příčku za příčkou. Bude-li kdokoli z nás nakonec spasen, bude to tím, že se bude držet Ježíše jako příček žebříku. Kristus se věřícímu stal moudrostí a spravedlností, posvěcením i vykoupením....“

„Dojde k strašlivým pádům u těch, kteří se domnívají, že stojí pevně, protože mají pravdu; avšak nemají ji tak, jak je v Ježíši. Okamžik nedbalosti může uvrhnout duši do nenapravitelné záhuby. Jeden hřích vede k druhému a druhý připravuje cestu třetímu a tak dále. Jako věrní poslové Boží musíme k Němu ustavičně volat, aby nás zachoval svou mocí. Odchýlíme-li se od povinnosti o jediný palec, jsme v nebezpečí, že budeme pokračovat na cestě hříchu, která končí zatracením. Pro každého z nás je naděje, avšak jen jediným způsobem — tím, že se pevně připoutáme ke Kristu a vynaložíme veškerou sílu k dosažení dokonalosti jeho charakteru.“

„Toto samolibé náboženství, které zlehčuje hřích a které se neustále zabývá Boží láskou k hříšníkovi, povzbuzuje hříšníka k přesvědčení, že ho Bůh zachrání, i když dále žije v hříchu a ví, že je to hřích. Takto si počínají mnozí z těch, kteří se hlásí k víře v přítomnou pravdu. Pravda je oddělena od jejich života, a to je důvod, proč nemá větší moc usvědčit a obrátit duši.“

Je třeba napnout každý nerv, ducha i sval, aby člověk opustil svět, jeho zvyky, jeho praktiky i jeho módu....“

„Odložte-li hřích a budete-li projevovat živou víru, bohatství nebeských požehnání bude vaše.“ Selected Messages, kniha 3, 155.

Falešné „pobožnůstkářské náboženství“ odpadlého protestantismu bylo ustanoveno jako oficiální doktrína na počátku čtvrté generace adventismu v roce 1957. Předložilo definici ospravedlnění, která „povzbuzuje hříšníka, aby věřil, že ho Bůh zachrání, zatímco setrvává v hříchu“. Kříž učí, že „odpuštění hříchu není jediným důsledkem smrti Ježíše“, neboť „On přinesl nekonečnou oběť nejen proto, aby mohl být hřích odstraněn, nýbrž aby lidská přirozenost mohla být obnovena, znovu zkrášlena, znovu vystavěna ze svých trosek a učiněna způsobilou pro Boží přítomnost.“

Vzpouza roku 1957 dokládá, že símě vzpoury, zaseté roku 1863, které pak vyklíčilo roku 1888 a které bylo poté zaléváno padělaným poselstvím představovaným knihou vydanou roku 1919 (The Doctrine of Christ), nakonec přineslo ovoce v podobě otevřeného prohlášení, že původní „víra spravedlivého“, znázorněná Abakukovými dvěma deskami, byla nyní odstraněna a nahrazena zkaženou definicí „ospravedlnění z víry“, která existuje v odpadlém protestantismu. Neposlušný prorok z Judy se vrátil do shromáždění posměvačů a pojedl se lživým prorokem z Bét-elu.

Poselství laodicejské církvi, které bylo nejprve předloženo hnutí milleritů v roce 1856 a poté znovu laodicejské církvi v roce 1888, bylo na každém kroku odmítáno. Ono poselství Jonese a Waggonera, které podle sestry Whiteové bylo jak poselstvím Laodiceji, tak poselstvím ospravedlnění z víry, bylo odmítnuto pod záminkou, že vzbouřenci, kteří je odmítali, ve skutečnosti hájí staré mezníky! Mezníky, které hájili, byly základem jejich vlastní lidské konstrukce, vystavěné na písku.

Poselství o „ospravedlnění z víry“, které roku 1888 předložili Jones a Waggoner, zahrnovalo skutečnost pravého evangelia, jež ukazuje, že ti, kdo jsou ospravedlněni, jsou také posvěcováni. Zdůrazňovalo, že být ospravedlněn znamená být „skutečně“ učiněn svatým, nikoli pouze být právně „prohlášen“ za svatého. Poselství Jonese a Waggonera, které sestra Whiteová označila za to, jež předkládala po léta před vzpourou roku 1888, ukazuje, že když je ospravedlnění připočteno, je posvěcení současně uděleno.

Nemůže tomu být jinak, neboť jak ospravedlnění, tak posvěcení se uskutečňují přítomností Ducha svatého ve věřících. Ospravedlnění a posvěcení jsou jednoduše dvě slova, která popisují dvě složky jednoho díla, jež je ve věřících vykonáváno přítomností Ducha svatého.

Bylo to právě Mojžíšovo poselství, které povstalcům Kórachovi odmítli, jež bylo znovu odmítnuto v roce 1856, potom opět v roce 1888 a poté bylo roku 1957 veřejně zakotveno jako teologie spasení laodicejského adventismu. Toto nepřetržité odbojné jednání navrhovalo Boha, neboť lid říkal: „Každý, kdo činí zlo, je dobrý v očích Hospodina, a on v nich má zalíbení; aneb: Kde je Bůh soudu?“

Říkali: „Ti, kdo hřeší, jsou ospravedlněni Kristovou krví a Bůh v nich nalézá zalíbení, i když nadále hřeší.“ To je duchovní klam, který je znázorněn poselstvím Laodiceji (lidu souzenému),

neboť navzdory tomu, že Kristus označuje Laodicejské za „bídne, politováníhodné, chudé, slepé a nahé“, oni se domnívají, že jsou „bohatí, zbohatli a nic nepotřebují“. A v tomto stavu jsou ve skutečnosti již na pokraji toho, aby byli vyvrženi z úst Páně.

Věrní z dějin mileritů, kteří vytrvali skrze zkušenost prvního zklamání v roce 1844, jak je představuje Jeremiáš v patnácté kapitole, verších patnáct až dvacet jedna, jakožto věrní stavitelé chrámu, jimž bylo zaslíbeno, že nevrátí-li se do „shromáždění posměvačů“, stanou se Božími „ústý“, se přece jen vrátili do „shromáždění posměvačů“ (představovaného lživým prorokem z Bételu) a přešli v laodicejské, stojící na prahu toho, aby byli vyvrženi z Božích úst, a nevědí o tom.

Stav laodicejského adventismu dne 11. září 2001 byl předobrazem stavem protestantů dne 11. srpna 1840. Tyto dvě dějinné linie byly předobrazeny hádavými Židy, když při Kristově křtu sestoupil Duch svatý. V každé z těchto tří dějinných linií byl, a nyní je v procesu pomíjení, někdejší vyvolený lid. Posel smlouvy měl v době Jana Křtitele vstoupit do smlouvy s těmi, které Petr označil za „vyvolený rod“.

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid zvláštní, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petr 2,9.10.

Petr označoval nový vyvolený lid své doby, jímž tehdy byla křesťanská církev. Ti byli vyvoleni jako „vyvolený rod“ v období, kdy Kristus i Jan Křtitel oba označovali dřívější vyvolený lid za pokolení zmijí.

Plemeno zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, když jste zlí? Neboť z hojnosti srdce mluví ústa. Matouš 12,34.

Pokolení, které je pominuto, je „pokolení zmijí“, což je symbol satana — plaza biblického prorockví. Pokolení, které je pominuto, naplnilo kalich své zkušební doby a během čtyř pokolení se ustálilo v povaze zmijs. Vyvinulo si čelo nevěstky. Proto je pětadvacet starších mužů v 8. kapitole Ezechiele ochotno klanět se slunci. Zformovali charakter papežství.

„Poselství třetího anděla bylo vysláno do světa, aby varovalo lidi před přijetím znamení šelmy nebo jejího obrazu na svá čela či na své ruce. Přijmout toto znamení znamená dospět ke stejnému rozhodnutí, jaké učinila šelma, a zastávat tytéž názory v přímém odporu proti Slovu Božímu.“ Review and Herald, 13. července 1897.

Znamení šelmy je znamením člověka hříchu, jímž je římský papež a pozemský zástupce satana. Přijít ke stejnému smýšlení jako šelma znamená přijít ke stejnému smýšlení jako satan, který je symbolicky znázorněn jako zmijs.

„Aby si církev zajistila světské zisky a pocty, byla vedena k tomu, aby hledala přízeň a podporu velikých mužů země; a když takto zavrhl Krista, byla přivedena k tomu, aby poddala svou oddanost zástupci satana — římskému biskupovi.“ Velký spor, 50.

V posledním pokolení někdejšího vyvoleného lidu odráží jejich charakter charakter satana. „Vyvolené pokolení“, které v dřívějších dobách nebylo Božím lidem, je vyvoleno prostřednictvím procesu zkoušení, očišťování a přečišťování. Ti, kteří projdou procesem zkoušky, jsou vyvoleni, aby vstoupili do smluvního vztahu s Bohem. Pán uzavřel smlouvu s křesťanskou církví, poté znovu s milleritským adventismem, a činí tak opět se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Když Pán vstupuje do smlouvy s nově vyvoleným Božím lidem (který dříve nebyl Božím lidem), přichází k němu jako Posel smlouvy. V každém ze tří dějinných naplnění třetí kapitoly Malachiáše je posel, který připravuje cestu Poslu smlouvy. Prvním poslem byl Jan Křtitel, který byl předobrazem druhého a třetího posla. Druhým poslem byl William Miller. Prorocké charakteristiky Jana Křtitele a Williama Millera společně určují charakteristiky posla, který připravuje cestu příchodu Posla smlouvy, aby přišel a vstoupil do smlouvy se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Tři poslové, kteří připravují cestu Kristu, jenž je Poslem smlouvy, aby náhle přišel do svého chrámu, znázorňují dílo, které se uskutečňuje v době vyšetřujícího soudu a které vrcholí při výkonu soudu.

„V posledních dnech dějin této země má být obnovena Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává jeho přikázání. V onen den pro ně uzavřu smlouvu s polní zvěří, s nebeským ptačtvem i s plazy země; zlomím na zemi luk i meč i válku a dám jim bezpečně odpočívat. A zasnoubím si tě se sebou navěky; ano, zasnoubím si tě se sebou ve spravedlnosti a v soudu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím si tě se sebou ve věrnosti a poznáš Hospodina.““

„A v onen den se stane, vyslyším, praví Hospodin, vyslyším nebesa a ta vyslyší zemi; a země vyslyší obilí, mošt i olej, a to vyslyší Jizreel. A zaseji si ji v zemi a smilují se nad tou, která nedošla slitování; a řeknu těm, kteří nebyli mým lidem: Ty jsi můj lid; a oni řeknou: Ty jsi můj Bůh.“ Ozeáš 2,14–23.

„V onen den... ostatek Izraele a ti, kteří uniknou z domu Jákovova,... budou se v pravdě spoléhat na Hospodina, Svatého Izraele.“ Izajáš 10,20. Z „každého národa a pokolení i jazyka a lidu“ budou ti, kdo s radostí odpovědí na poselství: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu.“ Odvrátí se od každé modly, která je poutá k této zemi, a budou se „klanět tomu, který učinil nebe i zemi i moře i prameny vod“. Osvobodí se od každého zapletení a budou stát před světem jako pomníky Božího milosrdenství. Poslušni každého božského požadavku budou anděly i lidmi rozpoznáni jako ti, kteří „zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu“. Zjevení 14,6–7.12.

„Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy oráč dostihne žence a ten, kdo šlape hrozny, toho, kdo rozsívá símě; a z hor bude kanout sladké víno a všechny pahorky se rozplynou. A přivedu zpět [obrátním] zajetí svého lidu Izraele, i vystavějí zpustošená města a budou v nich bydlet; vysadí vinice a budou pít jejich víno; založí také zahrady a budou jíst jejich ovoce. A zasadím je do jejich země a již nikdy nebudou vykořeněni ze své země, kterou jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh. Amos 9,13–15.““ Review and Herald, 26. února 1914.

Malachiáš, třetí kapitola, se naplnila v době Kristově a v době mileritů, a tyto dvě dějinné linie určují její naplnění v posledních dnech. Sestra Whiteová spojuje naplnění třetí kapitoly Malachiáše

s Kristovým dílem očistění chrámu.

„Když Ježíš očistil chrám od kupujících a prodávajících tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých chtíčů a zlých návyků, které kazí duši. Citováno Malachiáš 3,1–3.“ Touha věků, 161.

Očistění chrámu Kristem představovalo jeho dílo očistění srdce kajícího hříšníka. Ve své službě mezi lidmi dvakrát očistil pozemský chrám.

„Prorok praví: ‚I viděl jsem jiného anděla sestupujícího s nebe, majícího velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem, řka: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů‘ (Zjevení 18,1.2). To je totéž poselství, které bylo dáno druhým andělem. Babylon padl, ‚protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). Co je to víno?—Její falešná učení. Dala světu falešnou sobotu namísto soboty čtvrtého přikázání a opakovala lež, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu—přirozenou nesmrtnost duše. Mnohé příbuzné bludy rozšířila daleko a široko, ‚učíc naukám, jež jsou přikázáními lidskými‘ (Matouš 15,9).“

„Když Ježíš započal svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními činy Jeho služby bylo druhé očistění chrámu. Tak i v závěrečném díle varování světa jsou církvím dána dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, neboť napájel všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Při naplnění třetí kapitoly Malachiáše byl Jan Křtitel tím poslem, který připravil cestu, aby Ježíš jako Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu a dvakrát jej očistil. Ve své službě trávající tři a půl roku očistil chrám na počátku i na konci své služby, a tak ukázal, že dílo očistění má počátek, který představuje konec. Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem a v souladu se svým dílem jako Alfa a Omega začalo i skončilo těch tři a půl roku očistěním chrámu.

Na konci těch tří a půl let prolil krev, která stvrdila smlouvu a naplnila předpověď z deváté kapitoly Daniele, že na jeden týden potvrdí smlouvu s mnohými a v jeho polovině bude vyhlazen.

A po šedesáti a dvou týdnech bude Mesiáš vyhlazen, ale ne pro sebe; a lid knížete, které přijde, zničí město i svatyni; a jeho konec bude jako povodeň, a až do konce války jsou určena zpuštění. A on potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden; a uprostřed týdne dá zaniknout oběti i přídavné oběti, a pro rozšíření ohavností ji zpustoší, až do dovršení, a to, co je určeno, bude vylito na zpuštěné. Daniel 9,26.27.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„O těchto věcech by mohla být napsána stránka za stránkou. Celé konference jsou pronikány týmiž převrácenými zásadami. ‚Nebo bohatí v něm jsou plni násilí, a obyvatelé jeho mluvili lež, a jazyk jejich jest lstivý v ústech jejich.‘ Pán bude působit k očistění své církve. Pravím

vám v pravdě, že Pán se chystá obrátit a převrátit instituce nazývané jeho jménem.”

„Jak brzy tento proces tříbení započne, nemohu říci, avšak nebude dlouho odkládán. Ten, jehož věječka jest v jeho ruce, očistí svůj chrám od jeho mravní poskvrny. Důkladně pročistí své humno. Bůh vede spor se všemi, kdo páchají byt' i tu nejmenší nespravedlnost; neboť tím odmítají Boží autoritu a uvádějí v nebezpečí svůj podíl na smíření, na vykoupení, které Kristus podstoupil pro každého syna i dceru Adamovu. Vyplatí se zvolit cestu, která je Bohu ohavná? Vyplatí se vkládat na své kadidelnice cizí oheň, aby byl obětován před Bohem, a říkat, že na tom nezáleží?“

„Nebylo podle Božího řádu soustřeďovat tolik do Battle Creeku. Nyní nastal stav věcí, který mi byl předložen jako výstraha. Při tomto zobrazení je mi z toho úzko u srdce. Pán dával varování, aby tomuto demoralizujícímu stavu věcí zabránil, avšak nebyla dbána. ,Vy jste sůl země; jestliže však sůl ztratí svou chuť, čím bude osolena? K ničemu již není dobrá, než aby byla vyhozena ven a lidé po ní šlapali.““

„Apeluji na své bratry, aby se probudili. Nedojde-li rychle ke změně, musím předložit lidu skutečnosti; neboť tento stav věcí se musí změnit; neobrácení muži již nesmějí být správci a vedoucími v tak důležitém a posvátném díle. S Davidem jsme nuceni říci: ,Je čas, abys jednal, Hospodine, neboť zrušili tvůj zákon.““ Special Testimonies, 30, 31.